

ה. גזירה משום תקלה.

ומסקנת הגמרא, כדברי רבא, שהסיבה לכך שאין להניח לשנה הבאה את הפר ואת השעיר שהפריש ליום כפורים של שנה זו, שמא על ידי השהייתם יבואו בהם לידי תקלה כעין מה שמצינו לענין הקדש בזמן הזה, שמאחר שעלולים לבוא בו לידי תקלה, אם הקדישוהו, מאבדים אותו [כפי שיתבאר בעזה"י להלן].

- ומתחילה רצו לומר, שהתקלה העלולה לבוא על ידי השהייתם, היא, שיהנו בהם בגיזה ועבודה. אולם דחו זאת, כי אם יש לחוש לכך באלו, יש לחוש לכך בכל קרבנות שדינם לרעה, ומתוך כך שלא חששו לכך בשאר קרבנות שדינם לרעה, כמו כן אין לחוש לכך בקרבנות אלו.

- אבל התקלה העלולה לבוא בהם היא, שיטעו ויקריבו קודם זמנם. ודווקא באלו יש לחוש שיקריבו קודם זמנם, כי אם היו משהים אותם, היו עומדות להקרבה בזמנם, ועל ידי טעות היו מקריבים אותן גם קודם זמנם, מה שאין כן שאר בהמות רועות, מאחר שמעתה אינן עומדות להקרבה, אין לחוש שיטעו ויקריבו.

שנת גאולת בתי ערי חומה

המוכר בית בעיר מוקפת חומה, יש לו שנה אחת כדי לגאול את ביתו, ומשעברה השנה, הבית חלוט ללוקח לצמיתות, שנאמר, "וְאִם לֹא יִגְאֹל עַד מְלֹאת לוֹ שָׁנָה תִּמְיַמָּה וְקָם הַבַּיִת אֲשֶׁר בָּעִיר אֲשֶׁר לוֹ^א חֻמָּה לְצִמְיַתָּה לְקַנְהוֹ אֹתוֹ לְדֹרֹתָיו לֹא יֵצֵא בַּיָּבֵל" (ויקרא כ"ה ל').

ומבואר במסכת ערכין, ששנה זו אינה לשנות העולם, [כגון אם קנה את הבית בניסו, לא נסתיימה השנה בתשרי, אף על פי שהחלה בתשרי שנה חדשה לשנות העולם], אלא השנה האמורה, היא שנה מיום ליום מיום המכירה, שנאמר "וְאִישׁ כִּי יִמְכַר בֵּית מוֹשָׁב עִיר חוּמָה וְהִיָּתָה גְּאֻלְתּוֹ עַד תֵּם שְׁנַת מִמְכָּרוֹ יָמִים תִּהְיֶה גְּאֻלְתּוֹ" (ויקרא כ"ה כ"ט), ללמד, שהשנה היא שנה למכירה ולא לשנות העולם. ונחלקו חכמים מה נחשב שנה לענין זה:

לדעת רבי – בין עיברו ביי"ד את השנה ובין לא עיברו, **לעולם מונה שלוש מאות ששים וחמישה יום כמנין ימות החמה**, ובכך תמה שנת הגאולה. [דברי רבי הם בגמרא בסוף דף ס"ה].

^א "לא" כתיב.